

POSTANOWIENIE

Dnia 17 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 17 września 2014r.

skargi "D. – B." Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w T.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego

postanowienia Sądu Okręgowego w Z.

z dnia 8 grudnia 2010r.,

wydanego w sprawie egzekucyjnej z wniosku wierzycieli: D. – B. Spółki

z ograniczoną odpowiedzialnością w T., i innych

przeciwko dłużnikowi "B." Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością

w T.

o przysądzenie prawa własności,

odrzuca skargę i zasądza od "D.- B." sp. z o.o. w T. na rzecz [...] Bank S.A. w W. i na rzecz Skarbu Państwa- Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwoty po 1 350 (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu ze skargi.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 8 grudnia 2010 r. Sąd Okręgowy w Z. oddalił zażalenie dłużnika, B. sp. z o.o. w T., na postanowienie Sądu Rejonowego w Z. z dnia 11 sierpnia 2010 r. mocą którego Sąd ten sprostował swoje postanowienie z dnia 7 lipca 2005 r. o przysądzeniu, w postępowaniu egzekucyjnym, własności, przez odmienne opisanie przedmiotu tej własności.

Postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 8 grudnia 2010 r. zaskarżył skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wierzyciel, D.- B. sp. z o.o. w T.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przepis art. 767⁴ § 3 k.p.c. stanowi, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie przysługuje w sprawach egzekucyjnych. Przepis wszedł w życie z dniem 25 września 2010 r. (art. 5 ustawy z dnia 22 lipca 2010 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny, ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy - Prawo upadłościowe i naprawcze, Dz.U. Nr 155, poz. 1037) i wobec braku we wskazanej ustawie zmieniającej szczegółowego uregulowania czasowego zasięgu obowiązywania tego przepisu, a wobec niewątpliwie jego procesowego charakteru, jako zasadę przyjąć należy zasadę bezpośredniego działania ustawy nowej. Oznacza to niedopuszczalność, z dniem 25 września 2010 r., skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wydanego w sprawach egzekucyjnych, niezależnie od daty wszczęcia postępowania egzekucyjnego (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 6 grudnia 2011 r. sygn. akt IV CNP 79/11, nie publ.; z dnia 27 października 2010 r., sygn. akt IV CNP 61/10, nie publ.; z dnia 22 listopada 2010 r. sygn. akt IV CNP 73/10, nie publ.; z dnia 25 lutego 2011 r., sygn. akt IV CNP 8/11, nie publ.; z dnia 25 lutego 2011 r. sygn. akt IV CNP 108/10, nie publ.; z dnia 17 marca 2011 r. sygn. akt IV CZ 127/10, nie publ.; z dnia 31 stycznia 2012 r. V CNP 44/11, nie publ.).

Ponieważ skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem została wniesiona w dniu 21 listopada 2012 r., a w stanie prawnym obowiązującym po wejściu w życie ustawy zmieniającej k.p.c., jest ona niedopuszczalna, podlegała, na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. (w związku z art. 767⁴ § 3 k.p.c.), odrzuceniu.

Z przytoczonych więc względów skargę należało odrzucić.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 oraz art. 99 k.p.c. w związku z art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 424¹² k.p.c. oraz w związku § 6 pkt 6 w związku z § 12 ust. 5 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 490).

